

единъ уважаемъ румелийски депутатътъ смѣшаше *прѣжде-бившии* съ *прѣждеврѣмений*).

— Какви занятия имаше? — пита войникътъ, като ѝ се любува.

— Дойдохъ на визита господари подиръ вечеря... на чай. Стояхъ до срѣдъ нощъ... Стояна я болеше прѣстъ... Не ми бѣше възможно, — отговаря Елена, като си вдига налѣтната стовна.

— Ти си гламава, затова се занимавашъ и празниченъ день! — казваше нѣжно войникътъ: — виждъ, ние не работимъ... Дѣлникъ — занятия, празникъ — празнуваме. Полковия да ми прикаже да работя — не го слушамъ тогава... Не бързай толкова де!

— Да! — отзовава се живо Елена, — вие сте солдати — другъ въпросъ... А ние имаме длъжностъ!

Ти си робиня! и денѣ и нощѣ!... Ти, Елено, кажи на господаритѣ си: Деньтъ ми е вашъ, а нощта е моя!... Ти си свободенъ человекъ — каза искусително войникътъ, като ловко катури стовната съ кракъ.

Елена вижда съ крайчеца на окоото това коварно дѣйствие, но се прѣструва, че нищо не е видѣла. Когато сачката вода се излива, тя съглежда повалената стовна.

— Ахъ ти, дяволо! изсипа ми стовната! — кара се Елена, но тѣй сладко-сърдито, тѣй нѣжно-приятелски, щото войникътъ се топи отъ вътрѣшно блаженство.

Той присѣтствува въсхитенъ на новото наливане стовната и се любува на изящно закривенитѣ линии на прѣвития Еленинъ станъ.

— Дѣ живѣишъ сега? — попита дѣвойката, като се исправя пакъ.

— Сега сме на улица „Кракра!“

Войникътъ е денчикъ.

Елена се искикотва яката:

— Кра!... Кра!...